

Att leva i Botkyrka - en kommun med innehavsförbud

av LEIF WESTRIN (SHF)

Det finns två kommuner med förbud att inneha reptiler i Sverige, Lidingö och Botkyrka. På Lidingö kan man enligt uppgift ansöka och få tillstånd att inneha reptiler utan några större problem. Helt annorlunda är fallet med Botkyrka, vilken är en av Stockholms större närkommuner. Där är förbudet generellt och det ges inga dispenser, hur välskötta och säkra terrarier man än har. Detta har resulterat i att orminnehavare lever i ständig skräck för att grannar ska ange dem för hälsovårdsnämnden.

Jag har själv bott i Botkyrka i ett par år och levat med fördragna gardiner och känt skräcken för att bli angiven av grannarna. Anledningen till ovannämnda förbud påstås vara "psykisk sanitär olägenhet" hos grannar i vetskapen om att det finns reptiler i huset. Prata om psykisk sanitär olägenhet! Ingen har frågat hur den stackars herpetologen — ormägaren — mår, där kan man verkligen tala om psykisk sanitär olägenhet eftersom han ständigt måste leva med hotet att kunna bli angiven av någon av sina "vänliga grannar". Psykisk sanitär olägenhet är en verbal uppfinning påhittad av politikerna för att komma åt en liten grupp av människor då demokratin inte lämnar tillräckligt spelutrymme för fördomsfulla makthavare.

Jag blev själv angiven av en granne som hade upptäckt gamla terrarier i *mitt* källarkontor. Sedan gick han över till huset mittemot och spionerade med kikare in i *min* lägenhet för att se om jag hade några ormar i mitt hem. Efter att ha konstaterat faktum angav han mig för hälsovårdsnämnden. Det dröjde inte länge innan jag fick hembesök av hälsovårdsinspektören i sällskap med förvaltaren för Botkyrkabyggen-Riksbyggen. Då "loppet redan var kört" bjöd jag in dem och visade min anläggning. De inspekterade och jag fick klart godkänt av både hälsovårdsinspektören och förvaltaren. Stöttestenen blev däremot häslövarðschefen som vägrade ge mig tillstånd att inneha reptiler trots att min anläggning blivit godkänd av hälsovårdsinspektören. Han var förmodligen rädd för att detta skulle skapa prejudikat och riva upp detta odemokratiska förbud riktat mot en liten grupp. Resultatet blev att Botkyrkabyggen ställde ultimatum, jag fick välja mellan att göra mig av med djuren och då bo kvar eller flytta inom tre månader. Mitt val var självklart, jag har aldrig gått med på utpressning, jag lämnade kommunen och flyttade till Stockholms kommun där demokratiska spelregler fortfarande gäller.

Som jag upplevde tiden i Botkyrka har jag full förståelse för hur politiska oliktankande måste känna i trycket av en diktaturstat. Men vi lever i Sverige, en demokrati, ska vi tillåta människor som inte har begått något brott inte ska få ha ett seriöst intresse utan att bli jagade av avundsjuka grannar och stelbenta paragrafryttare avlönade med kommuninnevånarnas skattepengar. Jag flyttade, men jag känner åtskilliga människor vilka bor kvar och ständigt lever i skräcken för upptäckt och angiveri i Botkyrka.

Det var ett stort misstag av Botkyrka att införa ett *generellt* innehavsförbud. Detta har resulterat i att kommunen totalt har tappat kontrollen över reptilnehavet och många herpetologer lever i skräck för sina grannar, vilket knappast lär lösa Botkyrkas problem, om det nu finns några problem med privat orminnehav. Jag anser att en människa som bor i en kommun och där betalar sin skatt och inte är kriminellt belastad ska kunna äga reptiler utan att behöva bli jagad av myndigheter och grannar för sitt intresses skull. Jag vill tro att vi lever i ett demokratiskt land, men ibland undrar man . . .

*

Bakom stängda persienner lever ormägare i Botkyrka.